

Právo na soudní a jinou ochranu

Nejvyšším soudem již učiněný výklad by měl být, nedejde-li k následnému shledání dostatečných relevantních důvodů podložených racionálními a přesvědčivějšími argumenty, ve svém souhrnu konformnějšími s právním řádem jako významovým celkem a svědčícími tak pro změnu judikatury, východiskem pro rozhodování následujících případů stejného druhu, a to z pohledu požadavků právní jistoty, předvídatelnosti práva, ochrany oprávněné důvěry v právo (legitimního očekávání) a principu formální spravedlnosti (rovnosti).

Z požadavku oprávněné důvěry v právní řád a totožný postup orgánů veřejné moci ve skutkově a právně identických věcech, kdy subjekty práv oprávněně očekávají, že v této důvěře nebudou zklamány, nevyplývá kategorická neměnnost výkladu či použití práva. Vyplývá z něj však požadavek, aby tato změna byla s ohledem na konkrétní okolnosti, jako je např. objektivní vývoj společenských podmínek dotýkající se daných skutkových situací, předvídatelná, případně aby nepředvídatelná změna výkladu v době jejího uskutečnění byla náležitě odůvodněna a opírala se o přijatelné rozumné a objektivní důvody, které přirozeně reagují i na právní vývoje dříve v rozhodovací praxi ohledně té které právní otázky uplatňované. Pouze takto transparentně vyložené úvahy, odůvodňující odlišný postup nezávislého soudu, resp. soudce, vylučují, v rámci lidsky dostupných možností, libovůli při aplikaci práva [srov. náleze ze dne 25. 1. 2005 sp. zn. III. ÚS 252/04 (N 16/36 SbNU 173)].

Tím, že vrchní soud rozhodl nepředvídatelně a v rozporu se závěry vyplývajícími z rozhodnutí Nejvyššího soudu, který v době rozhodování vrchního soudu byl již obecně známý, narušil právní jistotu účastníků řízení, čímž zasáhl do práva stěžovatelky na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny a ve svém důsledku porušil i její právo na zákonného soudce podle čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, když rozhodovat měl podle usnesení vrchního soudu věcně nepřislušný soud.

Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. III.ÚS 2279/19 ze dne 2.6.2020)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti obchodní korporace WPB Capital, spořitelní družstvo v likvidaci, sídlem B., zastoupené JUDr. J.H., advokátem, sídlem P., proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 4. dubna 2019 č. j. Ncp 146/2019-1531, za účasti Vrchního soudu v Praze, jako účastníka řízení, a obchodní korporace LLAINFAIR CARAINION CWNI DALIANNOL Ltd., sídlem L., Spojené království Velké Británie a Severního Irska, jako vedlejší účastnice řízení, zastoupené JUDr. M.S., advokátem, sídlem K., Slovenská republika, tak, že usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 4. dubna 2019 č. j. Ncp 146/2019-1531 bylo porušeno ústavně zaručené právo stěžovatelky na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a právo na zákonného soudce podle čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 4. dubna 2019 č. j. Ncp 146/2019-1531 se ruší.

Z odůvodnění:

I. Skutkové okolnosti případu a obsah napadeného rozhodnutí

1. Stěžovatelka se ústavní stížností domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí s tvrzením, že jím bylo porušeno její ústavně zaručené právo na zákonného soudce podle čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina"), jakož i právo vyjádřit se k věci podle čl. 38 odst. 2

Listiny.

2. Obvodní soud pro Prahu 1 (dále jen obvodní soud") rozhodoval o žalobě stěžovatelky (v řízení u obvodního soudu vystupující jako žalobkyně) podané dne 20. 6. 2014 na zrušení rozhodčího nálezu Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky ze dne 2. 6. 2014 č. j. Rsp 286/14 (dále jen "rozhodčí nález"). Tímto rozhodčím nálezem jediný rozhodce Doc. JUDr. M.K., CSc. ve výroku I. určil, že vedlejší účastnice řízení (v době vydání rozhodčího nálezu pod názvem TROWMART LIMITED; v řízení u obvodního soudu vystupující jako žalovaná) je ke dni 10. 5. 2013 vlastníkem pohledávek v rozhodčím nálezu blíže specifikovaných včetně jejich příslušenství a práv s nimi spojených (zejména v podobě zástavních práv k movitým a nemovitým věcem). Výrokem II. byla stěžovatelce uložena povinnost vydat vedlejší účastnici řízení veškerou originální smluvní a jinou dokumentaci (zejména originály zástavních a jiných zajišťovacích smluv, originály předmětů zajištění, originály blankosměnek, směnek, akcií či jiných cenných papírů sloužících k zajištění pohledávek), vztahující se k pohledávkám, jejichž určení vlastnictví bylo předmětem rozhodnutí, a poskytnout součinnost v souvislosti s provedením zápisu změn věcných a jiných práv souvisejících k uvedeným pohledávkám. Výrokem III. byla stěžovatelce uložena povinnost nahradit náklady rozhodčího řízení.

3. Obvodní soud v průběhu řízení o zrušení rozhodčího nálezu dospěl k závěru, že není soudem věcně příslušným pro rozhodnutí věci, a proto postupem podle § 104a zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "o. s. ř."), předložil věc vrchnímu soudu k posouzení věcné příslušnosti. Důvodem pro změnu věcné příslušnosti byla podle obvodního soudu novela § 41 zákona č. [216/1994](#) Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o rozhodčím řízení"), provedená zákonem č. [296/2017](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [292/2013](#) Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon č. [296/2017](#) Sb."). Podle § 41 zákona o rozhodčím řízení ve znění účinném v době podání žaloby na zrušení rozhodčího nálezu (tj. ke dni 20. 6. 2014), byl k řízení o neplatnosti rozhodčí smlouvy a k řízení podle tohoto zákona v prvním stupni příslušný soud, který by byl příslušný k řízení ve věci podle zvláštního předpisu (§ 9 o. s. ř.), kdyby nebylo rozhodčí smlouvy. Podle § 41 zákona o rozhodčím řízení ve znění účinném od 30. 9. 2017 pak platí, že k řízení o neplatnosti rozhodčí smlouvy a k řízení o zrušení rozhodčího nálezu podle části čtvrté zákona o rozhodčím řízení je v prvním stupni příslušný krajský soud.

4. Vrchní soud v Praze (dále jen "vrchní soud") usnesením ze dne 4. 4. 2019 č. j. Ncp 146/2019-1531 určil, že k projednání a rozhodnutí věci jsou v prvním stupni příslušné krajské soudy (výrok I.) a po právní moci jeho usnesení bude věc postoupena k dalšímu řízení Městskému soudu v Praze (dále jen "městský soud"). Vyšel z toho, že věcnou příslušnost soudů v projednávané věci (návrh na zrušení rozhodčího nálezu) neupravuje občanský soudní řád, nýbrž zákon o rozhodčím řízení, přičemž jde o úpravu speciální. Novelou provedenou zákonem č. [296/2017](#) Sb., byla změněna dosavadní úprava tak, že k řízení o zrušení rozhodčího nálezu jsou v prvním stupni příslušné krajské soudy. Podotkl, že sice občanský soudní řád vychází ze zásady perpetuationis fori, podle které jsou pro věcnou a místní příslušnost až do skončení civilního procesu rozhodující okolnosti, které tu byly v době zahájení řízení (§ 11 odst. 1 o. s. ř.), s tím, že takto určená věcná příslušnost platí po celé řízení bez ohledu na změny v postavení účastníků či předmětu řízení. V posuzované věci však došlo ohledně věcné příslušnosti ke změně zákonné úpravy. Je pak zcela věcí zákonodárce, jak tyto změny promítne do probíhajícího řízení. Vzhledem k tomu, že zákonodárce v přechodných ustanoveních nikterak změnu věcné příslušnosti do probíhajících soudních řízení nepromítl, dovodil vrchní soud, že je třeba respektovat aktuální stav. Pro již zahájená řízení proto platí, že nadále bude v prvním stupni věcně příslušný krajský soud.

II. Argumentace stěžovatelky

5. Stěžovatelka v ústavní stížnosti namítá porušení svých shora uvedených ústavně zaručených práv. Nejprve popisuje skutkové okolnosti případu a rekapituluje obsah napadeného usnesení. Poukazuje na to, že ohledně věcné příslušnosti argumentovala již před vrchním soudem usnesením Nejvyššího soudu ze dne 11. 2. 2019 č. j. 23 Cdo 4101/2018-13, v němž bylo mj. vysloveno, že "[u]vedená novela procesního předpisu (pozn. novela provedená zákonem č. [296/2017](#) Sb.) tak nemohla způsobit změnu soudu věcně příslušného k projednání žaloby, jestliže konkrétní řízení již bylo zahájeno žalobou u věcně příslušného soudu podle znění § 41 zákona o rozhodčím řízení účinného v době podání žaloby. Opačný závěr by představoval prolomení obecného pravidla nepravé zpětné účinnosti procesních předpisů; jednalo by se totiž o pravou retroaktivitu (správně ovšem o nepřípustnou retrospektivu) procesního předpisu, která je v rozporu s principy demokratického právního státu, zejména s požadavkem na právní jistotu účastníků řízení...", avšak vrchní soud k jejímu vyjádření nepřihlédl, čímž porušil stěžovatelčino právo zakotvené v čl. 38 odst. 2 Listiny. Svým postupem (a tím, že nerespektoval rozhodnutí Nejvyššího soudu ohledně věcné příslušnosti) vrchní soud rovněž porušil stěžovatelčino právo na zákonného soudce podle čl. 38 odst. 1 Listiny. Názor vrchního soudu, že změna právní úpravy prolamuje při určení věcné příslušnosti zásadu perpetuationis fori, považuje za nesprávný a protiústavní. Z mlčení zákonodárce, který v přechodných ustanoveních nestanovil pravidla pro určení věcné příslušnosti, nelze dovozovat nerespektování výše uvedené zásady. Aby došlo ke změně věcné příslušnosti, musel by zákonodárce svoji vůli výslovně projevit. Podle stěžovatelky je třeba, nebylo-li v zákoně řečeno nic jiného, respektovat věcnou příslušnost založenou na počátku řízení. Stěžovatelka dále namítá, že napadené usnesení porušuje její právo na ochranu legitimního očekávání a na projednání věci bez zbytečných průtahů. Vrchní soud rozhodl o věcné příslušnosti s odstupem pěti let od zahájení řízení, a to na základě (podle stěžovatelky) mylného výkladu procesních pravidel. Změna věcné příslušnosti v důsledku novely provedené zákonem č. [296/2017](#) Sb. v průběhu řízení podle stěžovatelky znamená i nepřípustnou retroaktivitu.

III. Vyjádření účastníka a vedlejší účastnice řízení

6. Soudce zpravodaj podle § 42 odst. 4 zákona č. [182/1993](#) Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu"), zaslal ústavní stížnost k vyjádření vrchnímu soudu a vedlejší účastnici řízení a vyžádal si příslušný spis (u obvodního soudu vedený pod sp. zn. 65 C 101/2014; nyní po změně věcné příslušnosti v důsledku rozhodnutí vrchního soudu vedený u městského soudu pod sp. zn. 1 Cm 23/2019).

7. Vrchní soud jako účastník řízení ve vyjádření uvedl, že k zásahu do žádného z ústavně zaručených práv stěžovatelky nedošlo, přičemž zcela odkázal na své rozhodnutí s tím, že jde o spor podle § 41 zákona o rozhodčím řízení ve znění účinném od 30. 9. 2017.

8. Vedlejší účastnice řízení ponechala ústavní stížnost stěžovatelky ve svém vyjádření bez bližší argumentace. Předložila plnou moc k zastupování, včetně zmocnění pro substituujícího advokáta, který byl současně určen jako zmocněnec pro doručování. Svého postavení vedlejší účastnice řízení se však nevzdala.

9. Vzhledem k tomu, že vyjádření účastníka řízení ani vedlejší účastnice řízení neobsahovalo žádnou novou argumentaci, nepovažoval Ústavní soud za nutné zasílat ho stěžovatelce na vědomí a k případné replice.

IV. Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

10. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení a shledal, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněnou stěžovatelkou, která byla účastnicí řízení, v němž bylo vydáno soudní rozhodnutí napadené ústavní stížností, a Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný; stěžovatelka je právně zastoupena v souladu s § 29 až § 31 zákona o Ústavním soudu a ústavní stížnost je

přípustná, neboť stěžovatelka vyčerpala všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva (§ 75 odst. 1 téhož zákona a contrario).

11. K výše uvedenému závěru o přípustnosti ústavní stížnosti Ústavní soud podotýká, že z výše naznačeného pravidla, že ústavní stížností by měla být napadána zásadně konečná a pravomocná meritorní rozhodnutí, připustil Ústavní soud ve své rozhodovací praxi výjimky, jež se týkají takových dílčích a pravomocných rozhodnutí, která uzavírají určitou část řízení, ačkoli řízení ve věci samé ještě neskončilo. V takovém případě musí být kumulativně splněny dvě podmínky: rozhodnutí musí být způsobilé bezprostředně a citelně zasáhnout do ústavně zaručených základních práv a svobod a je třeba, aby se námitka porušení těchto práv a svobod omezovala jen na příslušné stadium řízení, v němž bylo o takové otázce rozhodnuto, tedy aby již nemohla být v rámci dalšího řízení (např. při použití opravných prostředků proti meritornímu rozhodnutí) efektivně uplatněna [srov. např. nález ze dne 12. 1. 2005 sp. zn. III. ÚS 441/04 (N 6/36 SbNU 53; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>)].

12. Jak již Ústavní soud mnohokrát dovodil, výše popsanou výjimku představuje i usnesení vrchního soudu (nebo Nejvyššího soudu) o věcné příslušnosti podle § 104a o. s. ř. První podmínka je splněna s ohledem na úzkou vazbu takového rozhodnutí na ústavně zaručené právo na zákonného soudce podle čl. 38 odst. 1 Listiny. Bude-li totiž rozhodnutí vrchního soudu o věcné příslušnosti věcně nesprávné, vždy tím zároveň bude porušeno ústavně garantované právo na zákonného soudce [srov. např. nález ze dne 1. 6. 2010 sp. zn. I. ÚS 904/08 (N 118/57 SbNU 455)]. Splnění druhé podmínky pak lze spatřovat v tom, že takové rozhodnutí je pro účastníky řízení i pro soudy v souladu s § 104a odst. 7 o. s. ř. závazné a podle § 11 odst. 1 věty třetí o. s. ř. i v případě jeho věcné nesprávnosti zakládá věcnou příslušnost v něm určeného soudu. Ústavní soud již opakovaně konstatoval, že takový postup není žádoucí z hlediska hospodárnosti soudního řízení [např. nález ze dne 2. 9. 2010 sp. zn. II. ÚS 2193/10 (N 183/58 SbNU 605) nebo nález ze dne 23. 3. 2016 sp. zn. IV. ÚS 162/16 (N 50/80 SbNU 613)].

V. Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

13. Ústavní soud při posuzování důvodnosti ústavní stížnosti vyšel z toho, že mu jako orgánu ochrany ústavnosti [čl. 83 Ústavy České republiky (dále jen "Ústava")], který není součástí soustavy soudů (srov. čl. 90 a čl. 91 odst. 1 Ústavy), nepřísluší výkon dozoru nad jejich rozhodovací činností; k takovému dozoru či kontrole je Ústavní soud oprávněn pouze za situace, kdy obecné soudy svými rozhodnutími zasahují do ústavně zaručených základních práv a svobod jednotlivce a nerespektují tak hodnotový základ právního řádu daný ústavním pořádkem a mezinárodními závazky České republiky [čl. 87 odst. 1 písm. d) a čl. 1 Ústavy a § 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu].

14. Jak Ústavní soud ve své rozhodovací praxi již mnohokrát uvedl, právo na zákonného soudce podle čl. 38 odst. 1 Listiny, podle něhož "nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci", představuje systémovou pojistku zajišťující nezávislost soudů. Její podstata spočívá především v tom, že podávání návrhů soudům a přidělování případů jednotlivým soudcům se odehrává podle předem stanovených pravidel, čímž má být minimalizována možnost jejich ovlivňování. Základními předpoklady naplnění tohoto práva jsou zákonné určení věcné, funkční a místní příslušnosti soudu, stanovení hledisek rozdělení soudní agendy mezi senáty a samosoudce a stanovení pravidel pro ustavení senátů či určení samosoudce, který bude ve věci účastníka rozhodovat [srov. např. nález ze dne 22. 2. 1996 sp. zn. III. ÚS 232/95 (N 15/5 SbNU 101), nález ze dne 21. 1. 1999 sp. zn. III. ÚS 293/98 (N 11/13 SbNU 71) nebo výše uvedený nález sp. zn. IV. ÚS 162/16].

15. Ustanovení § 104a o. s. ř. je zákonným podkladem pro postup v případě pochybností o správnosti věcné příslušnosti obecných soudů, přičemž nápravy se může domáhat účastník řízení i obecný soud (respektive obecný soud musí z úřední povinnosti). Rozhodnutí o věcné příslušnosti učiněné podle §

104a o. s. ř. je konečné a zavazuje účastníky řízení i soudy. Ústavní soud pak nevstupuje do rozhodování podle tohoto ustanovení z pozice další instance obecných soudů, přísluší mu však kontrolovat, zda byly respektovány požadavky vyplývající z práv zaručených hlavou pátou Listiny, a to včetně dodržení zákonných pravidel pro určení příslušnosti soudu a soudce (čl. 38 odst. 1 Listiny). Rozhodnutí podle § 104a o. s. ř. učiněné v rozporu se zákonným ustanovením je vždy porušením ústavně zaručeného práva na zákonného soudce (srov. výše uvedený nález sp. zn. I. ÚS 904/08).

16. V nyní posuzované věci vrchní soud určil, že k projednání věci jsou v prvním stupni příslušné krajské soudy, neboť se domníval, že změna právní úpravy (při absenci vysvětlujících přechodných ustanovení) může vést ke změně věcné příslušnosti. Svůj názor sice stručně odůvodnil, avšak zcela pominul názor vyslovený ve výše citovaném usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 4101/2018, na něž byl stěžovatelkou upozorněn a které jeho rozhodnutí časově předcházelo (byť jen o dva měsíce). Podle názoru Nejvyššího soudu by závěr o změně věcné příslušnosti při absenci přechodných ustanovení ohledně věcné příslušnosti vedl k prolomení obecného pravidla nepravé zpětné účinnosti procesních předpisů, neboť by šlo o pravou retroaktivitu procesního předpisu, která je v rozporu s principy demokratického právního státu, zejména s požadavkem na právní jistotu účastníků řízení. Proti závěru Nejvyššího soudu, že rozhodující pro určení věcné příslušnosti je zásada perpetuata fori v době zahájení sporu, nemá Ústavní soud žádné výhrady a shledává jej ústavně souladným.

17. Ústavní soud dále připomíná, že věcná příslušnost je otázkou podústavního práva, jejíž vyřešení přísluší obecným soudům v čele s Nejvyšším soudem (srov. usnesení ze dne 29. 10. 2019 sp. zn. III. ÚS 626/19). Pakliže Nejvyšší soud otázku věcné příslušnosti ve věci s obdobnými skutkovými okolnostmi svým rozhodnutím vyřešil, nemohou nižší soudy od jeho rozhodnutí odhlížet.

18. Smyslem rozhodování Nejvyššího soudu je především sjednocení judikatury obecných soudů. Nejvyšším soudem již učiněný výklad by měl být, nedojde-li k následnému shledání dostatečných relevantních důvodů podložených racionálními a přesvědčivějšími argumenty, ve svém souhrnu konformnějšími s právním řádem jako významovým celkem a svědčícími tak pro změnu judikatury, východiskem pro rozhodování následujících případů stejného druhu, a to z pohledu požadavků právní jistoty, předvídatelnosti práva, ochrany oprávněné důvěry v právo (legitimního očekávání) a principu formální spravedlnosti (rovnosti). Ke znakům právního státu totiž neoddělitelně patří princip právní jistoty a z něj plynoucí princip ochrany oprávněné důvěry v právo, který jako stěžejní znak a předpoklad právního státu v sobě implikuje především efektivní ochranu práv všech právních subjektů ve stejných případech shodným způsobem a předvídatelnost postupu státu a jeho orgánů. Z požadavku oprávněné důvěry v právní řád a totožný postup orgánů veřejné moci ve skutkově a právně identických věcech, kdy subjekty práv oprávněně očekávají, že v této důvěře nebudou zklamány, nevyplývá kategorická neměnnost výkladu či použití práva. Vyplývá z něj však požadavek, aby tato změna byla s ohledem na konkrétní okolnosti, jako je např. objektivní vývoj společenských podmínek dotýkající se daných skutkových situací, předvídatelná, případně aby nepředvídatelná změna výkladu v době jejího uskutečnění byla náležitě odůvodněna a opírala se o přijatelné rozumné a objektivní důvody, které přirozeně reagují i na právní vývoje dříve v rozhodovací praxi ohledně té které právní otázky uplatňované. Pouze takto transparentně vyložené úvahy, odůvodňující odlišný postup nezávislého soudu, resp. soudce, vylučují, v rámci lidsky dostupných možností, libovůli při aplikaci práva [srov. nález ze dne 25. 1. 2005 sp. zn. III. ÚS 252/04 (N 16/36 SbNU 173)].

19. Otázkou pro Ústavní soud tedy zůstává, zda toto pochybení vrchního soudu (spočívající v nereseptování judikatury Nejvyššího soudu, kterou Ústavní soud považuje za ústavně souladnou) zasáhlo do ústavně zaručených práv stěžovatele. Jak Ústavní soud opakovaně zdůraznil, nikoliv každé porušení norem podústavního práva při jejich aplikaci či interpretaci způsobuje zároveň i porušení základního práva jednotlivce. Avšak jeho porušení v důsledku libovůle (vykonávané např. nereseptováním kogentní normy nebo ustálené judikatury vyšších soudů) anebo v důsledku výkladu, jenž je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti, může být způsobilé zasáhnout do základního

práva a svobody jednotlivce [srov. nále z dne 14. 3. 2002 sp. zn. III. ÚS 346/01 (N 30/25 SbNU 237)].

20. Tak se tomu stalo i v posuzované věci. Tím, že vrchní soud rozhodl nepředvídatelně a v rozporu se závěry vyplývajícími z rozhodnutí Nejvyššího soudu, které v době rozhodování vrchního soudu byly již obecně známy (stěžovatelka na něj dokonce vrchní soud výslovně upozorňovala, což se podává z jejího vyjádření ze dne 18. 3. 2019 k záměru obvodního soudu předložit věc vrchnímu soudu k rozhodnutí o věcné příslušnosti, které přiložila k ústavní stížnosti), narušil právní jistotu účastníků řízení, čímž zasáhl do práva stěžovatelky na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny a ve svém důsledku porušil i její právo na zákonného soudce (rozhodovat měl podle usnesení vrchního soudu věcně nepřislušný soud) podle čl. 38 odst. 1 Listiny.

21. Ústavní soud z výše uvedených důvodů ústavní stížnosti vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu zrušil.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Procesní společenství účastníků](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Odpovědnost za škodu](#)
- [Konkurs \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Mzda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oddlužení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Význam řízení](#)
- [Vzájemné plnění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Věcná příslušnost](#)